

Isten csak nagyon ritkán mondja meg, miért kell az egyes embernek szenvedni. Amikor Jézus és a tanítványai elmentek egy vakon született ember mellett, megkérdezték a tanítványok, hogy vajon ennek az embernek a vaksága a saját vagy a szülei bűneire vezethető-e vissza. Jézus erre elmagyarázta nekik, hogy ez az ember azért született vaknak, mert Isten a meggyógyítása által akarta mindenhatóságát láthatóvá tenni (János 9,1-7). Anániás és Szafira azért estek össze holtan, mert nyilvánosan becsapták a gyülekezetet (Apostolok cselekedetei 5,1-11).

A szenvedés és az örökkévalóság

A szenvedést nem szabad úgy vizsgálni, hogy figyelmen kívül hagyjuk az örökkévalóságot. Pál apostol még saját gyengeségeivel, vagyis betegségeivel, fájdalmaival és veszteségeivel kapcsolatban is talált okot a hálaadásra. Sokféle szenvedésről számolt be, megkínózták, megverték, börtönbe zárták, megkövezték, hajótörést szenvedett, kirabolták, beteg és kimerült volt, éhezett, szomjazott és fázott (2Korintus 11,16-33). Leveleiből kiderül, hogy csak Jézus Krisztus feltámadása által lehetséges számunkra az örökélet.

Ha erre nézünk, a szenvedés olyan kicsire zsugorodik, hogy szinte jelentőségét veszti. „*Mert azt tar-*

tom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk” (Róma 8,18). Egy barátom, aki többféle betegségben is szenvedett, és erős fájdalmak gyötörték, egyszer ezt írta: „*Az örökkévalósággal vigasztalom magam, hogy elviseljem az itteni létet*”.

Mit tesz Isten a szenvedéssel és halállal kapcsolatban?

Azok az emberek, akik azzal vádolják Istent, hogy tétlenül visszavonul, figyelmen kívül hagynak egy létfontosságú igazságot. Valójában Isten már mindent megtett, amit egy szerető Istenről kívánhatunk. Isten Fia, Jézus Krisztus emberré lett, szörnyű szenvedésen ment keresztül, és iszonyatos halált halt helyettünk. Mindezt azért, mert Ádám bűne a kilátástalanság rettenetes helyzetébe juttatta az emberiséget.

Ha a testünk meg is hal, a lelkünk mégis halhatatlan, mert Isten az (örök)élet leheletét lehelte belénk, amikor megteremtett bennünket. Az, ami a tudatos létezésünket alkotja, örökké létezni fog. Ha bűnünk ellen Isten semmit sem tett volna, örökre el kellene szakadnunk tőle, és ez a maradandó szenvedés állapotát jelentené.

Istennek az volt a terve, hogy Fiát, Jézust elküldi hozzánk, hogy megmentsen. A golgotai kereszten mint egyedüli büntelen magára vett minden lehetséges bünt, és ezzel áthidalta azt a szakadékot, amely a bűn miatt Isten és ember között tátongott. Miután így megmentett bennünket, most annak, aki ezt hiszi, örökéletet ad (János 1,12; Efézus 2,8-9). Mindenki, aki hisz az Úr Jézus Krisztusban, és abban, hogy Isten feltámasztotta Őt a halálból, és elfogadja Őt Urának és Megváltójának, Istennel fogja tölteni az örökkévalóságot (1Korintus 15,1-4).

Van egy olyan hely is, amely az Istentől való örök elszakadás helye. A Biblia arra figyelmeztet bennünket, hogy azok, akik nem hisznek Krisztusban, meg fogják ízlelni a „második halált”, és ez a pokol, az Istentől való örök és abszolút elszakadás, amely kimondhatatlan gyötrellemmel jár (Jelenések 21,8). A Máté 25,46-ban Jézus egy versen belül nevezi meg ezt a két utat: „*És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örökéletre*”. Nincs ellentét a két kijelentés között: „*Isten mindenható és szerető Isten*” és „*a világ tele van fájdalommal és gonoszsággal*”.

Mit kellene Istennek tenni akkor, ha el akarná távolítani a világból a fájdalmat és a szenvedést? Nos, a bűn okát kellene felszámolnia. A szenvedés és a halál oka a bűn. Akkor bennünket, akik előidézük a bünt, kellene eltávolítania. Ha azonban úgy vetne véget életünknek, hogy bűnünk nincs megbocsátva, csak a pokol maradna tartózkodási helyünkül. Ezt viszont Isten nem akarja. Ezért szeretetből fakadó terve a következő:

Az emberek rövid földi élete idejére megmentem a szenvedést és a halált, de elmondom neked Jézus Krisztus evangéliumának örömeit. Így lehetőségük van rá, hogy megmeneküljenek az örök szenvedéstől, és elfogadják meghívásomat a mennybe.

Ebből kettős döntési lehetőség fakad: „*Aki hisz öbenn [Jézus Krisztusban], az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszerűen Fiának nevében*” (János 3,18).

Mi következik a fentiekből?

Miután mindezt végiggondoltuk, visszatérek arra a négy logikus lehetőségre, amelyeket a szórólap elején Isten hozzáállásával kapcsolatban megneveztünk. Gondoltuk volna, hogy a 2) válasz a helyes? **Isten képes kiiktatni a szenvedést, de amíg el nem jön az ideje, nem akarja, mert ez szolgálja üdvösségünket.**

Kérj bocsánatot az Úr Jézus Krisztustól minden bűnödre! Fogadd el ŐT mint személyes Teremtődöt és Megváltódat, és kövesd ŐT, hogy örülhess a szenvedéstől mentes örökéletnek!

Dr. Werner Gitt
informatikus, nyugalmazott
intézetigazgató és professzor

Eredeti cím: Warum gibt es so viel Leid?
A szerző honlapja: www.wernergitt.com

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
E-Mail: info@bruderhand.de
Homepage: bruderhand.de

Nr. 132-24 – Ungarisch/Hungarian – 3rd edition 2022

WERNER GITT

MIÉRT van annyi SZENVEDÉS?

Miért van világunkban annyi szenvedés, és miért van halál?

Aligha van még egy olyan kérdés, amely annyira foglalkoztatná az embereket, mint ez. Különösen akkor tesz fel, ha Istenről van szó. Sokan gondolkodnak így: ha van mindenható Isten, aki szereti az embert, akkor nem lenne szabad a világon szenvedésnek és halálnak lenni. Vajon helyes ez a megállapítás? Erre keressük itt a választ.

Négy logikus lehetőség van

Ha logikusan belegondolunk, négy különböző választ lehet adni arra a kérdésre, miért engedi meg Isten a szenvedést és a halált ebben a világban:

- 1) Isten vagy ki akarja küszöbölni a szenvedést, de nem képes rá,
- 2) vagy képes rá, de nem akarja,
- 3) vagy nem képes rá, és nem is akarja,
- 4) vagy képes rá, és akarja is.

© OceanFishing - iStockphoto.com

De vajon melyik a helyes válasz? Éppen ez az, amit most kiderítünk!

A szenvedés és a halál mindenütt jelen van

A szenvedés és a halál az élet állandó kísérője ezen a világon. Tudunk természeti katasztrófákról, földrengésekről, tornádókról és hatalmas árvizekről. Tudunk olyan katasztrófákról, hajó- és repülőszerecséltenségekről, amelyeket az ember akaratlanul okozott, és olyanokról, amelyeket akarattal idézett elő. Gondoljunk csak a New York-i Világkereskedelmi Központ elleni terrortámadásra, ahol 2001. szeptember 11-én megközelítőleg 3000 ember halt meg, de gondolhatunk a sok öngyilkos merénylőre is. A 2015. november 13-i párizsi vérengzésben 130 embert gyilkoltak meg brutálisan.

Ezeken a rettenetes eseményeket túl, amelyeket a hírekből ismerünk, előbb-utóbb az egyes ember is találkozik a szenvedéssel, legyen az elutasítás, veszteség, betegség, baleset vagy halál. Vannak gyerekek, akik fejlődési rendellenességgel születnek, más újszülöttek néhány nap múlva meghalnak. A rájuk nehezedő teher súlya alatt, az emberek Istent kezdik el vádolni. A probléma megoldásához szeretnék először két, egymástól alapvetően különböző felfogást szembeállítani egymással.

Két, egymással ellentétes felfogás

1 sz. felfogás – az evolúcióba vetett hit: E szerint a felfogás szerint a sok millió éves Föld történetének állandó kísérője a halál. A szenvedés és a halál az élet „szövetségesei”, csak a halál által jöhet létre új élet. Reinhard Kaplan, német mikrobiológus ebben az értelemben írja a következőket: „A »beépített« öregedés és halál szenvedést jelent ugyan az individuumnak, különösen az embernek, de ez az ára annak, hogy az evolúció egyáltalán megalkothatta a mi fajtánkat”.

© Naemi Basitt - iStockphoto.com

2 sz. felfogás – a Teremtőbe vetett hit: A Biblia Istent Teremtőnek nevezi. Isten megítélése szerint, és ez csak egyszer fordul elő a Bibliában, minden, amit teremtett, „igen jó” (Biblia, 1Mózes 1,31). Ez az értékelés a teremtés egészére vonatkozik, és így az első emberekre, Ádámra és Évára is. Az ember engedetlen lett Isten iránt, és ennek következménye, Isten előre elmondott figyelmeztetésének megfelelően, a halál, a szenvedés és a betegség. Így jutott érvényre a törvény: „Mert a bűn zsoldja a halál” (Róma 6,23). Tehát a bűn és a halál nagyon szorosan összekapcsolódik. A bűn által tolatkodott be a valaha igen jó világba a halál. Azóta hatalmasodott el az egész teremtésen a romlás és a pusztulás.

Melyik a helyes a két felfogás közül? Logikus, hogy a kettő közül az egyik mindenképpen téves. Az élőlények sejtjeiben szinte felfoghatatlan mennyiségű információ található. Ezekre a szervek kialakulásához és az életfolyamatok irányításához van szükség. Információ azonban nem keletkezhet csupán az anyagban. Az információ természeti törvényei alapján az evolúció elméletrendszere teljes egészében összeomlik (ld. *Az evolúció cáfolata a természeti törvények alapján* c. szórólapomat, amely a budapesti Evangéliumi Kiadónál szerezhető be). Így viszont csak a 2 sz. felfogásból indulhatunk ki, vagyis a Biblia tanításából.

Most megtaláltuk a szenvedés és a halál okát. Ez az ember bűne, amely Ádám óta van. Ez magyarázza meg a világban levő általános szenvedést. Minden olyan tanítás, amely magyarázni akarja a világot, de nem a bűnesetből indul ki, hamis alapokon nyugszik.

Le kell szögeznünk: **a mi bűnünk, hogy a világ olyan, amilyen.**

Isten tettei és a katasztrófák

Megértettük, hogy a szenvedés és a halál a bűn következménye. De mi a helyzet azokkal a természeti katasztrófákkal, amelyek nem az egyes ember hibájából következtek be? Gondolhatunk a folyók, például a Duna és a Tisza gyakori áradására. Erre nézve a Jób 12,15-ben ezt olvassuk: „**Ha elzárja a vizeket, kiszárad minden; ha nekiereszti, elpusztul a föld.**”

Az Ámós 3,6 nagyon drasztikusan fogalmaz: „**Ha valami baj éri a várost, nem az Úr hozza-e azt?**” Hasonló ehhez az Ézsaiás 45,5a+7: „**Én vagyok az Úr... Én alkottam a világosságot, én teremttem a sötétséget, én szerzek békeséget, én teremtek bajt, én, az Úr cselekszem mindezt.**” Nagyon meglepő, hogy Isten úgy beszél magáról, mint aki a szerencsétlenségek és bajok előidézője. Ez a kijelentés az első pillanatban felháborodást vált ki belőlünk. Isten nemcsak megengedi a bajt, hanem ráadásul még Ő is idézi elő! Ez egyáltalán nem illik bele a „jó Istenről” alkotott szép elképzelésünkbe. Gondoljunk meg, ugyanez az Isten volt az, aki özvívvel árasztotta el a világot, amelyben emberek milliói letek siralmas halálukat. Ugyanez az Isten mondta ki a Bibliában azt az ítéletet Amálékra, hogy az egész népet mindenestől ki kell irtani (1Sámuel 15,2-3). Ugyanez az Isten ítéli örök kárhozatra az istenteleneket is (Jelenések 21,8). Ugyanakkor ez az Isten maga a szeretet (1János 4,16). Ő ugyanaz az Isten,

aki „**egyszülött Fiát küldte el a világba, hogy éljünk általa**” (1János 4,9).

Az egyes ember szenvedése

A Biblia azt tanítja, hogy a szenvedés általában véve része az életnek ezen a világon. Az egyes ember egyéni szenvedése viszont NEM mindig hozható összefüggésbe a saját maga által elkövetett bűnökkel. Óvakodjunk attól, hogy azt mondjuk egy beteg vagy szenvedő embernek, hogy helyzete a saját bűneire vezethető vissza.

Isten megengedte, hogy a bibliai Jób szenvedjen, pedig igaz ember volt. A maga idejében ő volt a föld legigazabb embere, mégis elmondhatatlanul sokat szenvedett. Egyetlen nap alatt elvesztette az összes gyerekeit, minden szolgáját és minden tulajdonát. Ezután nagyon fájdalmas betegséget kapott. Isten soha nem magyarázta meg Jóbnak, mi volt az a különleges ok, ami miatt szenvedett, azonban Jób könyvének valamennyi olvasója „szemtanúja” lehet azoknak a rendkívüli történéseknek, amelyek a kullisszák mögött, a mennyben mennek végbe, és amelyekről Jóbnak halvány sejtelve sem volt. Istennek megvolt az oka, amiért megengedte Jób szenvedését, de ezeket nem jelentette ki sem Jóbnak, sem nekünk.

© Hivko - iStockphoto.com